

Іду собі

Ігор Павлюк

Іду собі. Як п'яні між свічками.
Як зі свічками йдуть в підземний хід.
Себе і землю пробую руками.
Себе і землю.
Золото і цвіт.

Суєт бажаю. І не заздрю зорям.
Сільських дядьків люблю і голубів.
Гаванським димом дихаю на горі,
Яке б я загубити не хотів.

В сумних тополях кров далеких предків.
Порожні гнізда — мов чекають зір.
А вже для мене всі завіти ветхі
І я усьому ще наперекір.

Слова приїлись.
Шкода революцій.
Кохання теж набридло, як стерня.
І стільки, як печалі у науці,
То стільки муз в крилатого коня.

Міщани зляться. Плебс і бидло ниють.
То кран зірвавсь, то музики не ті.
Та ліпш віддати душу за повію,
Ніж рідний степ за гори золоті.

...І ця за гроші куплена свобода.
І ця краса без істини й добра...

І — допотопне відчуття народу
Над берегами вічного Дніпра.